

Huimapää-Halttusen lentävä bussi

Sävellys ja sanat Mikko Perkoila

© Manus

The musical score is written in G major (one sharp) and 4/4 time. It consists of seven staves of music with lyrics underneath. The chords are indicated by letters above the notes. The lyrics are in Finnish. The score includes a repeat sign at the beginning of the first staff and a double bar line at the end of the seventh staff. The lyrics are: Her - ra Halt - tu - nen pit - kään muis - te - taan, sii - tä ei o - le e - päi - lys - tä. Kun hän a - joi lin - ju - ri - aan, hän ei pi - tä - nyt kii - ret - tä. Ja kun siis mies, ku - ten tie - det - tiin o - li hy - vin rau - hal - li - em nen, hä - nel - le kut - su - ma - ni - mek - si an - net - tiin Hui - ma - pää - Halt - tu - nen. Hän - paa.

Her - ra Halt - tu - nen pit - kään muis - te - taan, sii - tä
ei o - le e - päi - lys - tä. Kun hän a - joi
lin - ju - ri - aan, hän ei pi - tä - nyt kii - ret - tä. Ja
kun siis mies, ku - ten tie - det - tiin o - li hy - vin rau - hal - li -
em
nen, hä - nel - le kut - su - ma - ni - mek - si an - net - tiin
Hui - ma - pää - Halt - tu - nen. Hän - paa.

“En tiedä mistä ajatus tuli. Päätin vain tehdä laulun, jonka nimi olisi Huimapää-Halttusen lentävä bussi. Linja-autonkuljettaja Halttusen tapasin vasta vuosia myöhemmin Haapajärven asemaravintolassa. Omituinen nuottikuva tarkoittaa että laulu on tarkoitettu lähinnä puhelauluksi. Hätäpäissäni muotoilin tähän myös mahdollisen laulettavan melodian.”

HUIMAPÄÄ-HALTTUSEN LENTÄVÄ BUSSI

Herra Halttunen pitkään muistetaan,
siitä ei ole epäilystä.

Kun hän ajoi linjuriaan
hän ei pitänyt kiirettä.

Ja kun siis mies, kuten tiedettiin,
oli perin rauhallinen,
hänelle kutsumanimeksi annettiin
Huimapää-Halttunen.

Hän bussillisen lapsia kuljetti
kouluun aina aamuisin
ja samaa reittiä tietysti
iltapäivällä takaisin.

Kun kerran vauhti oli oikein hiljainen
lapset huusivat kuorossa:
– Hei, hiljennä Huimapää-Halttunen,
etemme pian lennä ilmassa!

Ja Halttunen painoi jarrua
eikä ollut vihainen.
Hän tiesi että tärkeämpi vauhtia
on kyyti turvallinen.
Mutta bussipa olikin päättänyt
antaa lapsille näytöksen
ja mäennyppylän päältäpä nyt
se nousi ilmaan yllättäen.

Bussi jatkoi ylöspäin kohoten,
ja kaikki katsoivat kalpeina
kuinka puut tuttujen metsien
näkyivät tulitikun kokoisina.
Halttunen jo opetteli huolella
lentävää bussiaan ohjailemaan
ja kiepsahti koulun yläpuolella
huimaan silmukkaan.

Ei mikään ollut seikkailun esteenä!
Koko joukko jo innostui.
Pian alla ihan pienenä pisteenä
suuri laiva meressä ui.
He näkivät Ruotsin ja Tanskanmaan
ja suuret kaupungit Saksassa
ja monta maata joita ei olekaan –
ainakaan koulun kartassa.

He näkivät outoja ihmisiä
monenmoisessa touhussa.
Mutta äkkiä bussi alkoi yskiä:
polttoaine oli lopussa.
Bussi linnan lähelle laskeutui,
jossa kuningas vihainen
tornin juurella jollekin nyrkkiä pui –
se oli lohikäärme hirmuinen.

Huusi kuningas: – Voi minä ääliö!
Tämän siitä saa palkaksi,
kun ottaa lohikäärmeriiviön
linnaa lämmityslaitteeksi.
Aluksi oli toki mukavaa,
riitti lämpöä linnassa.
Mutta nyt on jo turhan tukalaa,
olo on kuin saunassa.

Piti Halttunen lasten kanssa neuvoa,
kuinka kuningasta autetaan.
Ja he pohtivat samalla keinoja,
miten kotiin taas matkataan.
Sitten joku ehti oivaltaa:
– Lohikäärmeellä siivet on.
Otetaan otus bussia hinaamaan,
saa avun kunkkukin onneton!

Kuningas ihastui ikihyväksi
ja suostui suunnitelmaan.
Vielä pakkasi lapsille eväiksi
korin herkkuja pullollaan.
Lohikäärme myös piti lapsista
ja auttoi mielellään.
Otti Halttunen kiinni ohjista –
taas päästiin lentämään.

Niin tuli retkue kotiin takaisin
kokemuksiaan kertoilemaan.
Ja lohikäärme palkattiin Helsinkiin
puhdasta sähköä tuottamaan.
Ei Halttusta kukaan enää irvinyt
kun hän körötti bussillaan.
Mitä lie miekkonen miettinyt,
kun ajoi entistäkin hiljempää.